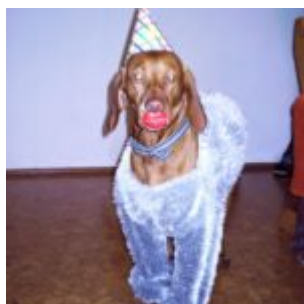

Zazimovali jsme chalupu a tak jsme konečně mohli splnit dlouho plánovanou návštěvu do Pardubic za Ešusovou maminkou. Ešus byl poměrně čerstvě vykoupán (protože si týden předtím stříhnul vyvální v mršině, přišel domů smradlavej jak ucpanej kanál a tudíž pochopitelně následovala řádná očista), nakoupili jsme úplatky pro mamičku a bonbošku pro její paničku a holčičky a vyrazili.

Cestou jsem vzpomínala, jak jsme si ho tehdy jeli nejdřív očíhnout a za pár týdnů si ho vezli domů, vzpomínala jsem, kde jsme zastavili u pumpy, aby se mohl vyčůrat, kde začal vřískat, když mu došlo, že tenhle vejlet teda rozhodně nebude sranda a že si měl dát bacha s kým leze do auta. Fascinovalo mě, že i po dvou letech si David přesně pamatoval kde odbočit a do které ulice jet. Kdyby to bylo na mě, kroužíme Pardubicemi ještě teď a hostitelky by se nás nedočkaly.

Takhle jsme mohli zazvonit u dveří na minutu přesně v domluvený čas a zažít si Babetčin velký uvítací rituál, kdy nejdřív za dveřmi bafala a po vylítnutí ze dveří nás obdařila hubičkami. Když jsme se dostatečně uvítali, došlo k „vypuštění Krakena“ a Ešátor vystřelil z kufru. S nadšením, že vidí vižláckou fenku vylít jak koule z kanónu a řítit se nadšeně k máteři. Ovšem jen do určité vzdálenosti. Pak Babetka zakročila stejně rázně jako před dvěma lety, když se Ešus zpěchoval její autoritě. Vzhledem k tomu, že jí jaksi potomek dosti přerostl, použila tentokrát o fous silnější kalibr a udělala žraloka, jak tomu říká její panička. Což obnáší řádné obnažení chrupu v takovém rozsahu, že by jej dentista mohl s klidem studovat i z kilometrové vzdálenosti a stále by viděl detaily. Náš mládenec na místě zabrzdil a podivil se. Tak zhruba na dvě vteřiny, pak jej opět přemohlo radostné nadšení a spustil své sváděcí tanečky. Je jasné, že Babetku - vzdělanou to a citlivou duši - tím obalamutit nemohl, což mu ovšem bylo zcela šuma fuk a ve svém úsilí nepolevil ani poté, kdy

jsme se přesunuli na zahradu, kde se v rámci lítání a předvádění se postaral zároveň i o vertikulaci trávníku. Když se s ním přišli přivítat i „jeho“ dvě holčičky (dneska už slečny), které se tenkrát postaraly o jeho vymazlení, měla jsem obavu, že je porazí coby kuželky, protože byl rozjetý jak parní lokomotiva z kopce. Vůbec nevěděl co má dělat dřív - jestli lítat kolem lidí, nebo kolem své maminky. Překvapila mě jedna věc - Babetka se těsně před naší návštěvou dala do hárání a já trnula hrůzou, protože Ešátor je opravdu šílený erotoman. Tady to ale bylo o něčem jiném. Připadalo mi, že si vůbec nedovolí „na něco takového“ pomyslet. Jindy, pokud je v přítomnosti fenky, před - během - po hárání (a to opravdu i dlouho před a po), není s ním k vydržení. Měla jsem z toho děs a hrůzu, protože už jen jeho hlasové projevy v těchto - pro něj - tak zoufalých situacích jsou víc než příšerné. Je to něco mezi vytím vlkodlaka, chrlením fontány a chroptěním oživlé mrtvoly. Není skoro možno jej ovládat bez použití hlasu kaprála v důchodu a hrozivého obličej číslo 96. Když má kupříkladu sedni, tak mu zadek nadskakuje jak poklička na hrnci, kde se už hodinu vaří polévka na plný plyn a je mu jedno, že mu fenka vyhrožuje vyškubnutím srdce zaživa. Vidí prostě jen to jediný. A tentokrát? Blbnul, to jo. Lítal jako cvok s vyšpulenýma očima, to jo. Ale - to hárání prostě nějak neřešil. A v Pardubicích se tudíž ozvala velká rána, jak mi spadnul kámen ze srdce.

Když Náčelník Zrzavá huba konečně vypustil trochu páry, bylo možno se přesunout ze zahrady dovnitř, protože už nehrozilo zboření domu a mohli jsme se pustit do povídání a prohlížení fotek, kde byli Zrzavohubec a jeho sourozenci ještě jen mrňavé zrzavé housky. Viděli jsme i Ešusovu babičku, znovu okoukli tatínka a viděli i jeho sestřičku, jak vypadá v dospělosti a která mimochodem taky umí nasadit výraz velmi neinteligentního jedince. Jak jsme vzápětí zjistili, je to rys zcela kolektivní, protože na jedné společné fotce z věku štěněčího, kde jsou vyfocení snad komplet všichni, se do jednoho tváří jako skupina momentálně zaostalých. Zrzavohubec si návštěvy užíval plnými doušky - byl očíhnout dětský

pokoj, prostudoval všechny tři akvária s pískomily, lehce očíhnul králíčka, vyžebrał asi tunu

dobrot a blaženě se nechal rozvalený v celé své nádheře od obou svých holčiček drbat . Jestlipak si vzpomněl na to, jak ho holky ňuchňaly, když byl malý a jak se mu po nich hrozně stýskalo, když se přestěhoval? Protože ztrátu rodného pelíšku nesl statečně, ale to, že nemá svoje děti, to ho trápilo opravdu hodně.

Já jsem si zase užila chvílku ňuchňání s Babetkou, protože ona je mazlivec a vzhledem k tomu, že už není takový potrhlec, jako její synátor, je to jiné kafe. Je to pejsková s tak úžasnou povahou, že budu doufat, že její synek po ní zdědil aspoň půlku vlastností.

Vzhledem k tomu, že je Ešusíno rozený komediant, došlo i na to, že ukázal, jaké potřebné věci se od odchodu z rodného hnízda naučil. Takže nám nejdřív na požádání zazpíval (což vždycky ničí páníčka, ale tentokrát to musel prostě přetrpět), poté složil poklonu a ukázal, jak se hraje americká plácaná. Babetka to celé rozhořčeně sledovala ze svého pelíšku, protože už jí ten smrad nevyčvalanej pochodoval domem zbytečně moc dlouho. Takže, aby se nenechala zahanbit, odkráčela s holkami do pokoje a vrátila se v pudlím ohozu, s karnevalovou čepicí na hlavě a umělohmotnou pusou ve stylu Rolling Stones v tlamě. Vypadala vskutku neodolatelně a hrozilo, že nás to sundá ze židlí. Pak si ještě nechala na všechny čtyři tlapky nandat rukavice a předvedla, jak se pohybuje pravá dáma na předváděcím molu. Tu chůzi by jí mohly všechny modelky světa závidět. Následovala parodie na reklamu o falešných sobech a tak jsme hned museli prubnout, jestli to naše potrhdílo tohle taky zvládne. Chystala jsem se parohy - umělohmotné!! - vypůjčit od mého kolegy v práci a nafotit tak pro letošek PFku. Už si nic půjčovat nemusím. Díky návštěvě u mamičky máme o PFky již postaráno. Škoda, že parohy nebyly k dispozici ve dvojím provedení, mohli jsme je takhle vyfotit najednou.

Návštěva to byla - z našeho pohledu tedy - moc příjemná a já doufám, že jsme ani my, ani Ešusíno neudělali ostudu. Při odjezdu byl Ash trochu rozpačitý, protože jsme mu na chvílku maminku nastěhovali k nám do auta a ta ho tam rozhodně nemínila pustit. A on se o to radši ani nepokoušel J, asi si říkal, radši poběžím celou cestu pěšky, než abych si máteř našťval. Víím, že si psi nepamatují rodinné vazby, ale zase na druhou stranu, toho našeho Blboně už znám dobře a musím říct, že tentokrát se choval jinak. Víím, že to zní nesmyslně, ale je to prostě tak.

A když už jsme tak byli na cestě, měli jsme naplánováno, že to rovnou vezmeme z Pardubic do Bystřice a uděláme předvánoční návštěvu u sestry. O tom ale Ešus pochopitelně nevěděl a tak netušil co ho po přesunu na vzdálenost x km čeká, příjemně unaven se svalil v kufro, hnípal až do cíle a nechal si zdát o něčem - podle zvukových projevů - moc příjemném.